

Ves zbor je bil razdeljen v 11 odsekov, namreč v odsek za kmetijstvo, živinorejo, vinorejo, vrtnarstvo, kmetijsko tehniko, tehnične postranske obrtnije, svilorejo, čebelorejo in znanstvo zaželek, konjerejo, kmetijsko postavodajstvo in kmetijsko šolstvo. Dopoldne so odseki imeli svoje seje, popoldne so bili občni zbori.

Važnejše obravnave so se sukale okoli sledečih predmetov: kako zatirati živinske kuge, — kako pospeševati nauk v kmetijstvu posebno po popotnih učiteljih, — kako skrbeti za izrejo lesa, — o davku na špirit in sladkor, — kako se dá voda iz mestnih kanalov koristno porabiti, — o kmetijskih poskušalnicah, — o vvaževanju mesa iz Amerike in Avstralije, — o vpekljavi časom primerne zemljiškega katastra, — o konjereji, — o stanju vinoreje s posebnim ozirom na škodo po trtni uši. Razprava o filloxi (trtni uši) je trajala več dni in je razodela mnogo dobrih skušinj. Po končanem zborovanju so gospodje obiskali več odličnih posestev na deželi.

Slovansko slovstvo.

* Kojoj словенској грани припадалу Словени у горњој Албанији и у Македонији. Писао Деспот Бацовић из Македоније.

Pod tem naslovom je prišla nedavno v Belgradu iz državne tiskarne med svet brošura, ki na 48 straneh razpravlja s političnega in kulturnega stališča važno vprašanje: „kateri slovenski veji pripadajo Sloveni v gornji Albaniji in v Macedoniji. Duhoviti pisatelj pravi v predgovoru: „Da se more določiti, kateri národnosti pripada kak národ, treba je pred vsem poznati: 1) njegov máterini jezik; 2) njegove običaje; 3) njegovo zgodovinsko prošlost. V teh treh ozirih hočem jaz opisati slovenski národ v Macedoniji in gornji Albaniji, kateremu tudi sam pripadam“. — Iz tega se razvidi vsebina in tendenca knjige, katera naj bi našla tudi v Slovenih mnogo prijateljev, a jezikoslovcem bi se, po naših mislih, smela še posebno priporočati.

* Старо-Срби. Написао Димитрије Алексијевић из Раосока (Уголими Дибре.)

Tudi ta brošura, tiskana, kakor zgoraj omenjena, v Belgradski državni tiskarni in ravno toliko strani imejoča, naj bi našla med inteligencijo slovensko kupovalcev in bralcev. Kar je opomnjenega o prvi, velja skoraj o drugi, razven predmeta, ki je tudi važen v sedanjih dneh, ko so obrnjene vse oči na Slované, dakle tudi na Srbe. — Tisek obeh knjig je jako ličen.

J. Charpentier.

* *Boris Miran's Gedichte.* Auswahl, aus dem Slovenischen übersetzt von J. S. Wien, 1877. Druck und Verlag von A. Keiss & P. Horn. 16°. 79 strani.

Razven nekdanjih naših pesnikov: Prešerna, Vilharja, B. Tomšiča, in v novejši dōbi Lujize Pesjakove, Sloveni sploh nimajo pesnikov, da bi se bavili z nemškim pesništvom. Nekaterim se zdí to potrata časa in dušnih kreposti, a drugi sodijo spet drugače: pesnik slovensk namreč pokaže v nemškem vērzu svojo dušno ugibičnost in spretnost za prizvajanje tujega jezika in njegovih svojstev. Tudi hrvatski pesniki: D. Dudumi, Milov i. dr. so znani med nemškimi pesniki po dobrem, kar služi v čest njim in národu.

Pri nas vsakdo, ki nima zaprtih očí, spoznava, koliko je storil Stritar do zdaj na polju beletristike naše. V obziru forme je on v novejši dōbi največ

uplival na mlade pesnike slovenske, ako tudi imamo že pred njim vzorov, toda on je učil in je učeč delal. A to miče.

Te nemške pesmi nam sicer niso nove — poznamo jih po nekoliko iz B. Miranove zbirke in iz „Zvona“, vendar zanimajo nas, ker jih vidimo v nemški besedi in dovršeni obliki. Slučajno so prišle te poezije — izvzemši obé pesmi iz cikla „Raja“ in odlomka „Oresta“ — še v rokopisu pred oči slavnemu nemškemu pesniku Anastaziju Grünu, kateri je pisal o njih Jos. Cimpermanu iz Šrajbarskega Turna v pismu dné 23. junija 1874. leta med drugim: „Neben der echt poetischen Stimmung, welche in diesen Dichtungen vorwaltet, war ich auf's erfreulichste überrascht durch die fast Platen'sche Correctheit, mit welcher (ein paar kleine Ausnahmen abgerechnet) Stritar sowohl in sprachlicher wie in rythmischer Beziehung seinen deutschen Vers behandelt.“ To je lepa in veljavna pohvala, kateri ni dodati družega, nego, da Sloveni svoje knjižgarne pomnože tudi s tem najnovejšim delom Stritarjevimi. — Cena elegantni knjižici je 50 kr. in dobiva se pri izdatelju: Währing, Zellerhof 6, na Danaji.

J. Charpentier.

Ozir po domovini.

Popotne črtice.

(Dalje.)

Po težavnem, le zarad narave še prijetnem potu dospem v dolino. Tu so hiše le posamezne, preko pota večidel le grmovje in obilna, a močvirska, tedaj ne pre-dobra trava. Griči pa so povsod lepo zeleni, čeravno oko pogreša večega, čvrstega drevja. Sila je najbrže prignala posestnike, da gozdom niso prizanašali.

Ker je v tem jela hladna noč spuščati svoj temni plašč nad zemljo, nisem mogel gledati družega, kakor še razsvetljene vrhove gorá. Če pa človek le na vzgor gleda, se lahko na zemlji spodtakne; to se je tudi meni zgodilo in padel sem nad kamnom, da je vse od mene odletelo. Ko sebe in svojo robo pobiram in tepem prah, priteče pes bližnje hiše in se mi zaleti pod noge. A bunka moje palice ga poduči, da nisem zajec ali kaka enaka zver; rep stisnjen med nogami teče cvileč nazaj proti hiši, med katere vratmi se pokaže zdajci ženska, ki jame lajati nad mano še bolj, kakor prej pes. Jaz pa grem mirno svojo pot in kmalu babe ni več slišati.

Zopet grem v rebro in pot mi stopi na čelo. Ker ni družega, pride mi na misel krčmarica, kateri je bil ideal učitelja ta, „da otroke tepe in za ušesa vleče.“ To se je ženi gotovo naravno zdelo. Da, da, šiba, šiba v šoli! Škoda za njo, da je ni več. Mnogo starišem bi bila prihranjena žalost nad otroci, mnogo učencem bi koristila, spravila jih do kaj koristnega. Veliko manj spridenih mladih ljudi bi bilo na svetu, če bi v šoli še pela šiba, kakor je pela nekdanj.

V teh mislih srečam moža z motiko na rami, ki mi prav prijazno želi „dober večer“. Odzdravivši mu ga prašam za pot proti Št. Vidu. Brž se mi ponudi za spremljevalca po stranski poti, a jaz mu rečem, da bom že sam prišel, če mi jo le pokaže. Mož mi vstreže in tako pridem preko zelenih logov in obilnega polja že o mraku do Št. Vida pod Zatičino, kjer sem namenil svoj šotor postaviti za to noč.

Št. Vid je lepa vas, ima lepo cerkev s krasnim zvonikom, ki se že od daleč blišči. Hiše so vse zidane, tako, da je vas podobna trgu. Z velike ceste se prav lepo vidi, ker stoji na gričku; zato so tudi ceste po nji neravne. Tu so trije duhovni, ljudska šola, za katero